

Sygn. akt III AUa 977/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Żurecki
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r. w Katowicach

sprawy z odwołania B. J. (B. J.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej B. J.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Katowicach

z dnia 16 marca 2015 r. sygn. akt X U 1948/14

oddala apelację.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 977/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. J. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 22 lipca 2014r., odmawiającej prawa

do emerytury w obniżonym wieku. Domagała się zmiany decyzji i przyznania jej prawa do tego świadczenia. Podniosła, że na dzień 1 stycznia 1999r. wykazała ponad 15 lat pracy

w warunkach szczególnych wykonywanych w charakterze intrologatora w Zakładach (...) w K. oraz na Uniwersytecie Ekonomicznym w K..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania zarzucając, iż ubezpieczona w ogóle nie wykazała pracy w warunkach szczególnych. Nie przedłożyła świadectwa pracy w tych warunkach z Zakładów (...), a na Uniwersytecie Ekonomicznym pracowała na łączonych stanowiskach starszego technika intrologatora i intrologatora-magazyniera, która to praca nie może być uznana za wykonywaną w szczególnych warunkach.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 9 lipca 2014r. ubezpieczona złożyła do organu rentowego wnioski o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku. Na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnęła 27 lat, 4 miesiące i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W okresie od 1 września 1971r. do 28 lutego 1979r. ubezpieczona była zatrudniona w Zakładach (...) w K., początkowo w charakterze intrologatora, a od 1 września 1978r. pracowała w Dziale Kontroli Jakości.

Następnie od 15 lipca 1981r. ubezpieczona była zatrudniona na Uniwersytecie Ekonomicznym w K., początkowo na stanowisku starszego technika intrologatora, a od 1 października 1986r. do 31 grudnia 2008r. - intrologatora - magazyniera. W okresie od 29 lipca 1982r. do 31 grudnia 1984r. przebywała na urlopie wychowawczym. W wydanym jej świadectwie pracy z 16 maja 2014r. wskazano, iż przez cały okres zatrudnienia od 15 lipca 1981r. do 31 grudnia 2008r. pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując prace związane bezpośrednio z obsługą maszyn i urządzeń do składania arkuszy papieru, krajania papieru i wyrobów poligraficznych oraz do oprawy wyrobów poligraficznych w drukarniach, wymienione w wykazie A działu XI pod poz. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W oparciu o akta osobowe ubezpieczonej i zeznania jej współpracowników - świadków U. K. i E. D., Sąd Okręgowy ustalił, że od momentu zatrudnienia jej na stanowisku intrologatora-magazyniera w ramach pełnego etatu, tj. 8-godzinnego dnia pracy, realizowała ona również obowiązki magazyniera. Prowadząc magazyn, była odpowiedzialna materialnie za skład magazynu - przyjmowała i wydawała z niego papier. Niezależnie od tego, formalnie była dodatkowo zatrudniona, jako magazynier w okresie od 1 sierpnia do 30 września 1989r. w wymiarze 1/4 etatu i od 1 października 1989r. do 30 czerwca 1991r. - na 1/3 etatu. Prace te świadczyła jednak w zwykłym wymiarze czasu pracy.

Powołując się na treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748) w związku z art. 32 ust. 1 i 2 tej ustawy przy zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), Sąd Okręgowy wskazał, iż odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie. Ubezpieczona nie spełniła bowiem przesłanki posiadania na dzień 1 stycznia 1999r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okresami takiej pracy są jedynie okresy, w których zatrudnienie w warunkach szczególnych było wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku.

Sąd I instancji zakwestionował wydane ubezpieczonej przez Uniwersytet Ekonomiczny w K. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wskazało bowiem na mieszany charakter pracy ubezpieczonej na stanowisku intrologatora - magazyniera. Nie była ona świadczona stale

i w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych, jak wymagają tego przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Pozostałe okresy pracy wykonywanej na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. oraz w Zakładach (...) w K. nie pozwoliły na wykazanie przez ubezpieczoną na dzień 1 stycznia 1999r. 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Z tych względów, po myśli art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniosła ubezpieczona.

Apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania jej prawa do emerytury z uwagi na wykazanie przez nią 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz zasądzenia od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżając wyrok w całości, zarzuciła mu:

a) naruszenie art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poprzez uznanie, że wykonywanie przez nią prac pomocniczych związanych z prowadzeniem magazynu Zakładu Poligrafii, niezbędnych i koniecznych do świadczenia pracy intrologatora i immanentnie z nią związanych, wyłącza uprawnienie do przyznania jej emerytury tytułem zatrudnienia w szczególnych warunkach;

b) naruszenie przepisu § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez przyznanie nadrzędności przy ustalaniu uprawnień do emerytury tytułem zatrudnienia, nazwie stanowiska pracy intrologator-magazynier, a nie faktycznie świadczonej pracy, tożsamej do wskazanej w wykazie A dział XI pkt 5 rozporządzenia;

c) naruszenie art. 233 k.p.c., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że świadczona przez ubezpieczoną praca miała charakter tzw. pracy mieszanej, podczas, gdy:

- ze świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 16 maja 2014r. i zeznań świadków wynika jednoznacznie, iż ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace związane z bezpośrednią obsługą maszyn i urządzeń do składania arkuszy papieru, krajania papieru i wyrobów poligraficznych oraz do oprawy wyrobów poligraficznych w drukarniach, czyli prace wymienione w wykazie A dziale XI poz. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- prace pomocnicze związane z obsługą magazynu były niezbędne do wykonywania prac intrologatorskich zarówno przez nią, jak i innych pracowników;

- magazyn Zakładu Poligrafii był specyficznym, branżowym magazynem, w którym wykonywane obowiązki miały znaczny stopień szkodliwości i uciążliwości.

Ubezpieczona podniosła, że faktycznie świadczona przez nią praca nie miała charakteru pracy mieszanej (intrologatora i magazyniera). Czynności wykonywane sporadycznie, jako prace magazyniera, były pomocnicze, niezbędne do świadczenia pracy intrologatora. Wykonywanie ich nie sprawiało, że w tym czasie ubezpieczona nie była narażona na czynniki szkodliwe dla zdrowia. W magazynie Zakładu Poligrafii panowały warunki o znacznej uciążliwości i znacznym

stopniu szkodliwości, bo tam też realizowano prace intrologatorskie. Na zmianę nazwy stanowiska pracy ubezpieczona nie miała żadnego wpływu. Wynikała ona z tego, że ubezpieczona była cenionym pracownikiem, a mając do niej zaufanie - pracodawca powierzył jej mienie i pracę w magazynie Zakładu Poligrafii.

Tym samym, chcąc uczynić jak najlepiej dla ubezpieczonej, pracodawca sprawił, że jako jedyna z całego zespołu, nie uzyskała uprawnień do emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach, pomimo, że zakres jej obowiązków był najszerszy.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Organ rentowy wskazał, że ubezpieczona na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodniła wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i podziela dokonaną na ich podstawie ocenę prawną zasadności odwołania ubezpieczonej.

Na wstępie wskazać należy, iż prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym wynika z prawidłowo powołanego przez Sąd Okręgowy brzmienia art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, w myśl którego ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1.okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym, niż 60 lat - dla kobiet oraz

2.okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z brzmieniem art. 32 ust. 1 tej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 ust. 1. W myśl art. 32 ust. 2 ustawy, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Z mocy art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Stosownie do § 3 tego rozporządzenia, do uzyskania prawa do emerytury wymagany jest dla kobiet okres zatrudnienia w wymiarze 20 lat. Przepis § 4 ust. 2 rozporządzenia przewiduje, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnie wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat

i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z mocy § 2 ust. 1 rozporządzenia, praca w warunkach szczególnych winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Jak słusznie zauważył organ orzekający, na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczona wykazała 20-letni okres składkowy i nieskładkowy, w dniu 2 listopada 2011r. osiągnęła 55 rok życia. Jest członkiem OFE, ale złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sporne pomiędzy stronami pozostawało jedynie wykazanie przez nią 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999r. Organ rentowy nie uznał ubezpieczonej żadnego okresu tej pracy, a Sąd I instancji ustalił, iż okresy pracy ubezpieczonej na stanowisku introligatora w Zakładach (...) w K. i na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. nie dają łącznie 15 lat pracy w warunkach szczególnych, więc pominął ich bliższą analizę.

Sąd Okręgowy ograniczył swą ocenę jedynie do istotnego dla rozstrzygnięcia okresu pracy ubezpieczonej na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. na stanowisku introligatora-magazyniera. Jak tymczasem jednoznacznie wynika z całego zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości fakt, iż ubezpieczona wykonywała stale i w pełnym wymiarze pracę w warunkach szczególnych podczas zatrudnienia jej:

- w Zakładach (...) w K. na stanowisku introligatora przemysłowego od 1 września 1974r. do 31 sierpnia 1978r., tj. przez 4 lata obsługiwała wówczas wyłącznie maszyny do składania papieru, co potwierdzili jej współpracownicy - świadkowie U. Z. i J. W.;

- na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. na stanowisku starszego technika introligatora obsługiwała stale maszyny introligatorskie od 15 lipca 1981r.

do 29 lipca 1982r. i od 1 stycznia 1985r. do 30 listopada 1985r., tj. przez 1 rok, 11 miesięcy i 13 dni.

We wskazanych okresach - łącznie przez 5 lat, 11 miesięcy i 13 dni - ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace związane bezpośrednio z obsługą maszyn i urządzeń do składania arkuszy papieru, krajania papieru i wyrobów poligraficznych oraz do oprawy wyrobów poligraficznych w drukarniach, wymienione w wykazie A działu XI pod poz. 5 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze. Są one ujęte w dziale obejmującym przemysł poligraficzny, w ramach którego funkcjonowały Zakłady (...) w K., jak i wyodrębniony organizacyjnie i terytorialnie Zakład (...)

w K.. Poza wymienionymi pracami introligatorskimi, ubezpieczona nie wykonywała wówczas żadnych innych prac.

Wbrew twierdzeniom apelującej, w pozostałych okresach zatrudnienia nie zajmowała się ona stale i w pełnym wymiarze wymienionymi wyżej pracami introligatorskimi. Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy bardziej szczegółowo, niż uczynił

to Sąd I instancji, zauważyć należy, iż co się tyczy zatrudnienia ubezpieczonej w Zakładach (...) w K., to jak wynika z jej akt osobowych w okresie od 1 września 1971r. do 30 sierpnia 1974r. pobierała w Zasadniczej Szkole Zawodowej praktyczną naukę zawodu introligatora. Jako pracownik młodociany odbywała praktyki w tym zawodzie

w niepełnym wymiarze czasu pracy, tj. mniejszym, niż 8 godzin dziennie we wszystkie dni robocze. Nie pracowała zatem wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Natomiast, po podwyższeniu kwalifikacji i ukończeniu w 1977r. Technikum Poligraficznego, z dniem 1 września 1978r. na swój wniosek została przeniesiona do Działu Kontroli Jakości na stanowisko samodzielnego referenta do spraw jakości produkcji.

Jak wynika z jej zakresu czynności i zeznań współpracowników - świadków U. Z.

i J. W., zajmowała się wówczas oceną produkcji pod kątem jej jakości, opiniowaniem warunków technicznych i kontrolą faz procesu produkcyjnego, jak również prowadzeniem ewidencji produkcji i statystyk, kontrolą opakowań i współpracą z innymi działami. Czynności kontrolne wykonywała na hali produkcyjnej, a zadania administracyjne realizowała poza nią - przy biurku. Tym samym, tylko część jej zadań była związana z wymienioną pod poz. 24 działu XIV powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracą polegającą na kontroli jakości produkcji na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Nie należały do nich wymienione wyżej obowiązki administracyjne.

Od momentu powierzenia ubezpieczonej prowadzenia magazynu w czasie zatrudnienia na Uniwersytecie Ekonomicznym w K., począwszy od 1 grudnia 1985r., zmianie uległ jej zakres czynności, sformułowany na piśmie dnia 10 grudnia 1985r. Poza realizowanymi dotąd przez nią obowiązkami polegającymi na obsłudze maszyn introligatorskich, ubezpieczona świadczyła też prace magazynowe związane z prowadzeniem ewidencji, wydawaniem zleceń na materiały i opracowywaniem planów zaopatrzeniowych.

Z dniem 1 października 1986r. już formalnie powierzono jej stanowisko introligatora-magazyniera, które zajmuje do nadal, realizując wciąż prace introligatorskie i magazynowe. Jak wynika z zeznań jej współpracowników - świadków U. K. i E. D., obowiązki magazyniera ubezpieczona wykonywała zawsze w ramach pełnego etatu nawet wówczas, gdy formalnie dodatkowo zatrudniano ją, jako magazyniera w okresie od 1 sierpnia do 30 września 1989r. w wymiarze 1/4 etatu i od 1 października 1989r. do 30 czerwca 1991r. - na 1/3 etatu. Stale prace te świadczyła w zwykłym wymiarze czasu pracy. Prowadząc magazyn, była też odpowiedzialna materialnie za jego skład - przyjmowała i wydawała z niego papier i farby. Uzupelnivszy w trybie art. 382 k.p.c. materiał dowodowy na podstawie zeznań przełożonego ubezpieczonej - świadka W. M., Sąd Apelacyjny ustalił, iż na Uniwersytecie Ekonomicznym jest wyodrębniony Zakład (...),

w ramach którego funkcjonuje drukarnia, introligatornia i magazyn. Poza przyjmowaniem i wydawaniem towaru pozostałym introligatorom oraz zamawianiem go, ubezpieczona zajmowała się tam także cięciem papieru na mniejsze formaty. Była także odpowiedzialna za mienie znajdujące się w magazynie, bo tylko jej powierzono obowiązki magazyniera. Wymiar i ranga tych obowiązków nie pozwalają na uznanie za słuszne stanowiska ubezpieczonej, iż miały one jedynie pomocniczy charakter i były niezbędne do świadczenia pracy introligatora. Inni introligatorzy bowiem ich nie wykonywali, co uzasadnia odmowę przyznania właśnie ubezpieczonej z tego tytułu prawa do emerytury. Na ich realizację nie rzutował także fakt, iż - jak wskazuje ubezpieczona - magazyn miał charakter „branżowy, a nie standardowy”. Istotny jest bowiem charakter wykonywanych tam przez nią zadań i ich znaczny wymiar, skoro polegały one na prowadzeniu ewidencji, wydawaniu zleceń na materiały, opracowywaniu planów zaopatrzeniowych, zamawianiu, przyjmowaniu i wydawaniu towaru.

Wbrew twierdzeniom apelującej, treść jej dokumentacji osobowej w pełni koresponduje z zeznaniami świadków K., D. i M.. Jej angaże i zakresy czynności wskazują w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości, iż od momentu powierzenia jej obowiązków magazyniera 1 grudnia 1985r. ubezpieczona nigdy nie wykonywała już stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, związanych bezpośrednio z obsługą maszyn i urządzeń do składania arkuszy papieru, krajania papieru i wyrobów poligraficznych oraz do oprawy wyrobów poligraficznych w drukarniach, wymienionych w wykazie A działu XI pod poz. 5 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Jako jedyny introligator Zakładu (...) w K., odpowiadała za mienie w magazynie, w którym wykonywała wymienione wyżej obowiązki magazyniera. Te dodatkowe zadania ubezpieczona realizuje nieprzerwanie od 1 grudnia 1985r. w zwykłym wymiarze czasu pracy. Miało to miejsce nawet wówczas, gdy prace te formalnie powierzano jej dodatkowo, w ramach odrębnych umów o pracę. Żadna z podejmowanych przez nią czynności magazyniera nie stanowiła pracy związanej bezpośrednio z obsługą maszyn introligatorskich, która winna być świadczona stale i w pełnym wymiarze, by można uznać ją za wykonywaną w warunkach szczególnych. Wniosku tego nie zmienia fakt, iż jako introligator w magazynie, ubezpieczona cięła także papier. Jak wynika przy tym z wyroku Sądu Najwyższego z dnia

19 maja 2011r. (III UK 174/10, LEX nr 901652), praca w szczególnych warunkach to tylko taka praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jak ostatecznie słusznie ocenił Sąd I instancji, praca ubezpieczonej w charakterze samodzielnego referenta do spraw produkcji, realizowana w Zakładach (...) w K. od 1 września 1978r. do 28 lutego 1979r. i introligatora-magazyniera, wykonywana na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. od 1 grudnia 1985r. do 31 grudnia 1998r., nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, wymienionych pod poz. 25 działu XIV i poz. 5 działu XI powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., czego wymaga przepis § 2 ust. 1 tego rozporządzenia. Jak wynika przy tym z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008r. (II UK 306/07; OSNP 2009/21-22/290), nie jest dopuszczalne uwzględnienie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Stąd też, pracy ubezpieczonej w tych okresach ze wskazanych powyżej przyczyn, nie można zaliczyć do wykonywanej w warunkach szczególnych. Znakomita część jej obowiązków nie była bowiem w ogóle wymieniona w omawianym powyżej rozporządzeniu.

Kierowany przez apelującą pod adresem Sądu I instancji zarzut naruszenia unormowanej w art. 233 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, jest nieuzasadniony. Jedynym dowodem podważonym przez organ orzekający było świadectwo wykonywania przez ubezpieczoną pracy w warunkach szczególnych na Uniwersytecie Ekonomicznym w K. także po 1 grudnia 1985r. Jego treści w tym zakresie przeczą wszystkie pozostałe dowody: kompletna dokumentacja osobowa, w tym powierzenie jej od tego czasu dodatkowych obowiązków magazyniera, nowa umowa o pracę, zakres czynności, zeznania świadków i twierdzenia samej ubezpieczonej. W tym kontekście, zapisów zamieszczonych w świadectwie pracy ubezpieczonej, potwierdzających wykonywanie przez nią pracy w warunkach szczególnych po 30 listopada 1985r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie sposób uznać za wiarygodne. Podkreślić przy tym należy, iż w myśl art. 245 k.p.c., świadectwo pracy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Potwierdza to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1990r. (I PR 422/90; PS z 1993r., z. 4, s. 93). Oznacza to, że sama treść takiego świadectwa nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których, w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c., nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej, ani inne organy państwowe. Takie świadectwo nie ma więc żadnego waloru dowodowego.

Ten sam wniosek należy odnieść do świadectwa pracy ubezpieczonej z Zakładów (...) w K., w którym nie odnotowano, by wykonywała pracę w warunkach szczególnych, choć niewątpliwie czyniła to na stanowisku introligatora przemysłowego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 września 1974r. do 31 sierpnia 1978r. Brakowi takiej adnotacji w tym dokumencie także nie można przypisać decydującego znaczenia.

Tym samym, wbrew wymogom przewidzianym w art. 232 k.p.c., apelująca nie udowodniła, że przez 15 lat stale i w pełnym wymiarze pracowała w warunkach szczególnych. Wykazała jedynie 5 lat, 11 miesięcy i 13 dni takiej pracy. Sprawia to, iż brak podstaw do przyjęcia, iż przysługuje jej z tego tytułu prawo do emerytury

w obniżonym wieku, jak prawidłowo ocenił to Sąd I instancji.

Mając powyższe na względzie, na mocy art. 385 k.p.c. apelację ubezpieczonej, jako bezzasadną, należało oddalić.

/-/SSA A.Grymel /-/SSA M.Żurecki /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR